

SHIPWRECK CRIME

Italo Rondinella

Italo Rondinella

Fotògraf i periodista

<https://www.italorondinella.com/>

Graduat en Dret, és fotògraf i cineasta. Resideix actualment a Istanbul.

Després de passar gairebé una dècada treballant com a advocat, va decidir centrar-se per complet en la fotografia documental, la seva passió des que era adolescent. El seu interès se centra especialment en temes socials relacionats amb els conflictes de la societat global contemporània, els desafiaments i els consegüents canvis polítics.

Actualment, s'està organitzant una itinerància del projecte expositiu a nivell internacional. La primera etapa d'aquesta exposició va tenir lloc a Venècia entre el 30 de maig i el 19 de juliol de 2020, als antics Magazzini del Sale, facilitats per la Reale Società Canottieri Bucintoro 1882. L'exposició va comptar amb el patrocini de l'Alt Comissariat de las Nacions Unides per als Refugiats (UNHCR), UNICEF Itàlia, la Regió Veneto, l'Ajuntament de Venècia, la Universitat Ca' Foscari (Dept. d'Estudis sobre Àsia i l'Àfrica Mediterrània) i l'Ateneo Veneto.

El mes de setembre del 2017, vaig dur a terme una recerca a la costa turca, davant l'illa grega de Lesbos. Pretenia comprovar si dos anys després del pic més alt del flux migratori de Turquia cap a Europa, assolit justament en aquell tram marítim, encara hi quedarien vestigis d'aquella tragèdia. Hi vaig trobar objectes de tota mena: sabates, biberons, sostenidors, pintes, claus, fotografies, flotadors, roba... Els vaig fotografiar de manera sistemàtica, amb el propòsit inicial de redactar un catàleg iconogràfic d'aquell cementiri de records anònims.

Tanmateix, el fet de contemplar aquells objectes, abandonats a la platja com deixalles, em va fer venir la idea que seria just i necessari retornar-los la dignitat perduda i que, per fer-ho, no n'hi hauria prou amb fotografiar-los. Això em va fer tornar enrere i començar a recollir-los amb la intenció de mostrar fotos i objectes en un mateix espai expositiu.

En aquell tram de costa, les zones de bany s'alternen amb platges lliures, on els estiuejants no hi van i on jo vaig trobar els objectes. Dues realitats diferents que conviuen, l'una al costat de l'altra: aquí, 100 metres de platja on s'hi juga a tennis platja, i 10 metres més enllà, els vestigis dels naufragis; tot seguit, més banyistes fent vacances i després novament restes, i així ininterrompudament. En un mateix espai físic, la platja, hi conviuen dues situacions humanes molt diferents i dividides per un solc de separació emotiva que no els permet trobar-se. Aquell solc se'm va revelar com una clara metàfora de la representació mediàtica de la peripècia humana dels emigrants, o si es vol, de manera més genèrica, de la representació del dolor aliè, que perd la seva dimensió natural de compassió per esdevenir mera descripció d'un fenomen: ja no un drama que em remou —perquè m'hauria pogut passar a mi—, sinó un fenomen dramàtic —que a mi no em passarà mai.

Per escurçar idealment aquella distància vaig gravar la remor de la platja, del mar i de les veus dels estiuejants, i vaig omplir l'espai de l'exposició amb aquest material sonor. Treballant en aquest projecte em vaig adonar de l'enorme potència comunicativa que hi havia en aquells objectes i de fins a quin punt, en la seva normalitat, aquells mateixos objectes constituïen l'element de contacte entre els éssers humans en fuga i els que feien vacances, uns i altres, actors de representacions tan diverses en un escenari idèntic.

Les mateixes sabates i la mateixa roba, les mateixes fotos format carnet, les mateixes pintes, els mateixos raspalls de dents, els mateixos medicaments, les mateixes carteres... Tot mirant aquells objectes, el solc que separava la meua vida de la seva es va dissoldre; i, simplement, em vaig commoure. ■

٣٢

وَ التَّمَسَّ مِنَّا تَلْقَيْنَ كَلِمَةَ التَّرْجِيدِ
 فَلَقْنَتْهُ ذَلِكَ فَبِنَاءً عَلَى ذَلِكَ
 يَنْبَغِي لِمَنْ يَرْجُوا اللَّهَ وَ الْيَوْمَ
 الْآخِرِ أَنْ يُحْتَرِمَهُ وَ يُعِينَهُ
 لِأَنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَا يُضِيعُ أَجْرَ
 مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا وَ اللَّهُ فِي
 عَوْنِ الْعَبْدِ مَا دَامَ الْعَبْدُ فِي عَوْنِ
 أَخِيهِ هَذَا وَ السَّلَامُ . حُرِّرَ فِي

شهر سنة ١٣١٣ من الهجرة

(خادم سجاد قجدي و خادم الفقراء)

السيد علي حميد القادي الكيلاني عن

الله اعفوا لي كتابي و ليصحبهم و لمن سعت في

